

Jaume Salvà i Lara

“El arte no necesita más del neurótico y de sus problemas. Es el neurótico quien sigue necesitando del arte, quien lo necesita como objeto interesado, como diría Freud, como sublimación de sus problemas. El neurótico puede hacer arte pero el arte no tiene por qué hacer neuróticos”.

Julio García Espinosa

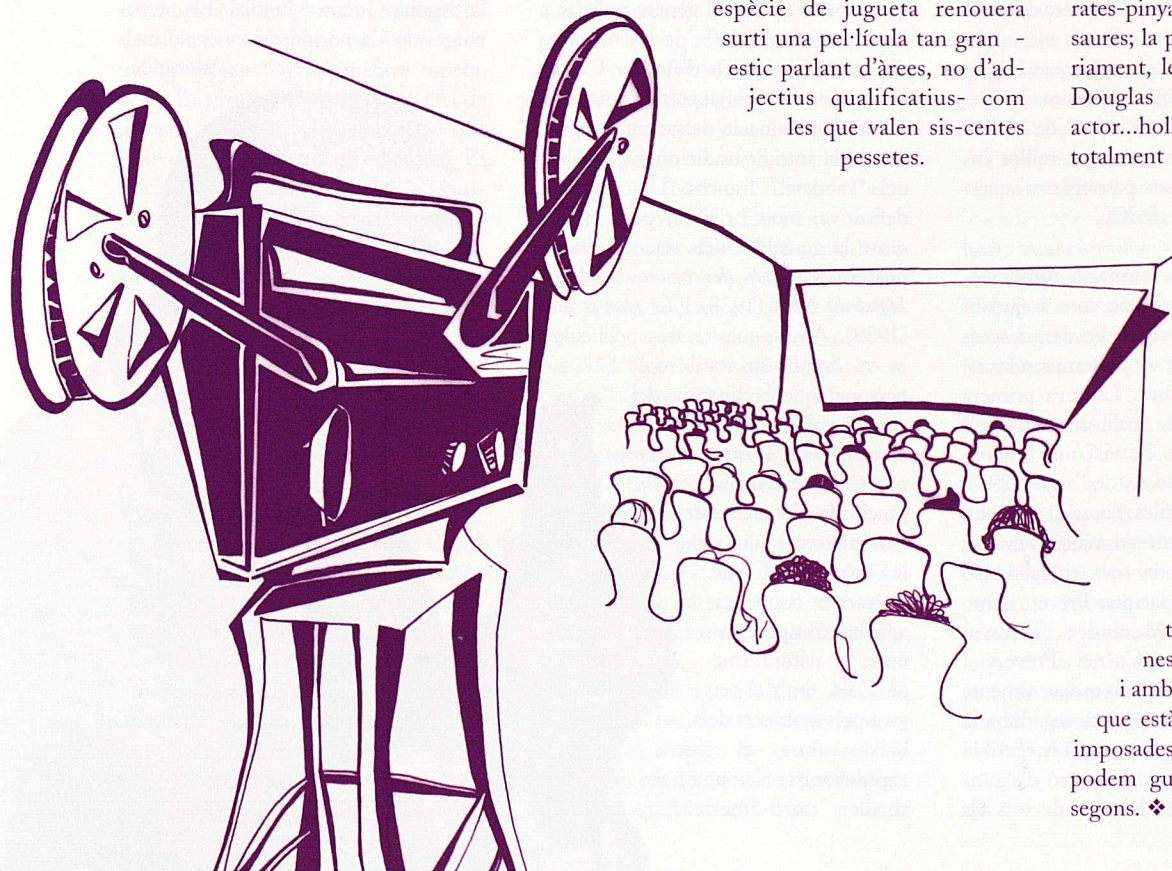
Un divendres, concretament dia 31 de gener, estrenarem el curtmetratge *Diessel* a l'Auditori Municipal de Felanitx, amb *En Gustí lladre*, de Gabriel Mayans com a complement. L'acte va ser senzill, precis -segurament massa- i sorprenent (una de freda i una de calenta). Repartírem programes de mà. El cinema s'anava omplint de gent que, a aquella hora, preferia veure ombres i llums que qualsevol altra cosa que li oferís perquè ningú l'obligava a acudir. Amb vint minuts de retard apagàrem els llums i engegàrem el projector que estava plantat

a darrera de tot, desafiant, amb els seus escassos 150W, les lleis físiques. Seixanta-cinc minuts de projecció. Dues pel·lícules. Després vàrem encendre els llums i la gent se'n va anar. Res de grans presentacions parafernàliques ni de pallassos televisius. En general la gent se'n va anar amb bon gust de boca, encara que segurament no tothom va assaborir en la justa mesura el que durant tan escàs temps va tenir davant els seus ulls; no per culpa seva sinó perquè, vulguis no vulguis, una projecció en Super8 és una novetat en el sentit que, tot i que a Espanya ja ha mort comercialment, encara va de nou que d'aquella espècie de jugueta renouera surti una pel·lícula tan gran -estic parlant d'àrees, no d'adjectius qualificatius- com les que valen sis-centes pessetes.

Ambdós films estarien dins l'òrbita del que anomenaria cinema imperfecte. Aquesta associació de la paraula cinema i la paraula perfecció no és ni meva ni nova. El realitzador i assagista cubà Julio García Espinosa l'emprà per primera vegada en un article titulat *Por un cine imperfecto* que publicà en el número 66/67 de la revista “Cine Cubano”. Hi reivindicava el cinema com a arma propagandística de la revolució cubana, així com el seu caràcter popular quant a realització i expectació. M'he permès canviar-li un poc al sentit de les dues paraules ideològicament i geogràfica.

D'una o altra manera tots besam el cul del cinema hollywoodià. Les revistes especialitzades s'omplen de fotos i comentaris referents a les produccions de la meca del cinema; anam a veure, per defecte i com a regla general, les pel·lícules més publicitades, que evidentment són nord-americanes; la nostra cultura de Trivial-Pursuit ens permet vomitar una torrentada de noms d'artistes, directors i fins i tot guionistes...hollywoodians; ara compram rates-pinyades, suara compram dinosaures; la premsa posa en portada, diàriament, les bufardonades de Michael Douglas -mediocre i prescindible actor...hollywoodià- mentre ignora totalment personatges autòctons com Joan Montse, Lluís Casasayas o Villarronga etc. etc. etc.

Tot això em pareix molt bé. Del seu pa en faran sopes. Però també els que fan cinema siguin insincers amb ells mateixos i que facin el joc a aquesta porqueria d'estatus que ja no mereix ni tan sols la indiferència. Perquè es tracta de saber qui som, quines possibilitats i mitjans tenim i amb qui no podem compatir. I el que està clar és que amb les regles imposades des de Los Angeles no podem guanyar mai, ni tan sols fer segons. ❖

W.C. Fields

Ningú que odii els nins i els cans pot ser dolent del tot.